

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 16. januara 2020. godine
Br. ref.:RK 1499/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI140/18

Podnosilac

Naim Osmani

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova Pml. br. 36/2018 od 30.
aprila 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gerxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzi Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Naim Osmani (u daljem tekstu: podnosilac zahteva) koga zastupa Teki Bokshi, advokat iz Đakovice.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud), Pml. br. 36/2018 od 30. aprila 2018. godine, kojom je odbijen kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca zahteva. Podnosilac je osporenu presudu primio 17. jula 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je razmatranje ustavnosti osporene odluke, kojom su navodno povređena prava podnosioca zahteva zagarantovana članom 21. [Opšta načela], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata] i članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP), članom 11. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLJP) i članom 14. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima (u daljem tekstu: MPGPP), kao i članovima 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 13. septembra 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 9. oktobra 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifića za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Gresa Caka-Nimani (članovi).
7. Dana 14. novembra 2018. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca o registraciji zahteva i tražio od istog da dostavi Sudu popunjeni obrazac zahteva, kopiju presude Osnovnog suda u Đakovici P. br. 649/2016 od 23. avgusta 2017. godine, njegovu žalbu upućenu Apelacionom sudu, kao i zahtev za zaštitu zakonitosti upućen Vrhovnom sudu Kosova. Istog dana, Sud je obavestio Vrhovni sud o registraciji zahteva.
8. Dana 26. novembra 2018. godine, Sud je od zastupnika podnosioca zahteva primio tražena dokumenta.
9. Dana 18. decembra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmatralo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 27. oktobra 2016. godine, Osnovno tužilaštvo, Odeljenje za teška krivična dela u Đakovici podiglo je optužnicu (PP. br. 438) protiv podnosioca zahteva zbog toga što je izvršio krivično delo „laka telesna povreda“ u saizvršilaštvu iz člana 188. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZK). Istom optužnicom su za saizvršilaštvo istog gore navedenog krivičnog dela optužena i druga dva lica.
11. Dana 23. avgusta 2017. godine, Osnovni sud u Đakovici, Opšte odeljenje (u daljem tekstu: Osnovni sud) je presudom P. br. 649/2016 oglosio podnosioca zahteva krivim zbog toga što je u izvršio krivično delo „laka telesna povreda“ u saizvršilaštvu i osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od sto osamdeset (180) dana.
12. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva i L.P. su protiv gore navedene presude Osnovnog suda izjavili Apelacionom sudu „zajedničku žalbu“ zbog odluke o visini kazne. U svojoj žalbi, podnosilac zahteva i L.P. su naveli da sud kao dodatnu olakšavajuću okolnost treba da uzme u obzir i činjenicu da sa oštećenim licem „*nema[ju] zategnute odnose*“, pa su shodno tome predložili da bi se blažom kaznom, odnosno novčanom kaznom, postigla svrha kazne.
13. Dana 9. oktobra 2017. godine, Apelaciono tužilaštvo [dopis PPA/II BR. 1126/17] predložilo je Apelacionom sudu da se odbije žalba koju su izjavili podnosilac zahteva i L.P.
14. Dana 21. novembra 2017. godine, Apelacioni sud je presudom PA1. br. 1110/2017, odbio, kao neosnovanu, žalbu koju su izjavili podnosilac zahteva i L.P.
15. Apelacioni sud je ocenio da navodi podnosioca zahteva u pogledu kazne nisu osnovani. Apelacioni sud je dalje utvrdio da je prvostepeni sud, odnosno Osnovni sud u vezi sa „*pitanjem odmeravanja vrste i visine kazne*“ pravilno ocenio sve okolnosti u skladu sa članovima 73. i 74. KZK-a, koje utiču na visinu kazne, uključujući i olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje utiču i na postizanje svrhe kazne u skladu sa članom 34. KZK-a.
16. Što se pak tiče zahteva podnosioca i L.P. za pretvaranje zatvorske kazne u novčanu kaznu, sud je utvrdio da je takav zahtev trebalo podneti prvostepenom sudu, odnosno Osnovnom sudu nakon izricanja kazne.
17. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je protiv presude Apelacionog suda PA1. br. 1110/2017 od 21. novembra 2017. godine i presude Osnovnog suda P. br. 649/2016 od 23. avgusta 2018. godine podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu.
18. U svom zahtevu za zaštitu zakonitosti, podnosilac zahteva je naveo bitne povrede krivičnog zakona i odredaba krivičnog postupka. Podnosilac zahteva je u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti konkretno naveo sledeće:

- (i) Po njegovom mišljenju, Zakonik o krivičnom postupku Kosova (u daljem tekstu: ZKPK) ne predviđa mogućnost ulaganja zajedničke žalbe. Prema navodima podnosioca zahteva, ovu nepravilnost je morao otkloniti prvostepeni sud, odnosno Osnovni sud, a ako to nije učinio prvostepeni sud, tu nepravilnost je morao otkloniti Apelacioni sud;
 - (ii) U suprotnosti sa članom 55. stav 1. ZKPK-a koji utvrđuje da *“u krivičnom postupku branilac ne može da zastupa dvoje ili više okrivljenih lica u istom predmetu [...]”*, sednici veća Apelacionog suda prisustvovao je branilac podnosioca zahteva koji je ostao pri zajedničkoj žalbi koju su izjavili podnosilac zahteva i L.P..
 - (iii) U vezi sa nalazom Apelacionog suda da je zahtev za zamenu zatvorske sa novčanom kaznom, nakon izricanja kazne trebalo podneti prvostepenom sudu, odnosno Osnovnom sudu, podnosilac zahteva navodi da odredbe KZK-a ne ograničavaju mogućnost podnošenja takvog zahteva ni u kasnijim fazama; i
 - (iv) Podnosiocu zahteva je *“povređeno pravo na odbranu”*, odnosno povređeno mu je *pravo na branioca u smislu člana 384. stav 2. tačka 1. ZKPK-a*. S tim u vezi, podnosilac zahteva takođe navodi i povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, kao i člana 53. Ustava.
19. Dana 30. aprila 2018. godine, Vrhovni sud je presudom Pml. br. 36/2018 odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podneo podnosilac zahteva.
20. Prvo, Vrhovni sud je u vezi sa navodom podnosioca zahteva o „pravu na branioca“ utvrdio da je u postupku pred Osnovnim sudom „osuđeni“ nisu imali branioca i da ih je o njihovom pravu na branioca obavestio taj sud. Vrhovni sud je pozivajući se na zapisnik o prvom saslušanju od strane Osnovnog suda [P. br. 649/2016 od 27. oktobra 2016. godine] podsetio da je podnosilac zahteva izjavio da će se braniti bez branioca. S tim u vezi, Vrhovni sud, pozivajući se i na odredbe ZKPK-a, odnosno član 57. stava 1, obrazlaže da nisu ispunjeni uslovi koji su propisani za obaveznu odbranu. S druge strane, Vrhovni sud je takođe utvrdio da nisu ispunjeni ni uslovi propisani u članu 58. stav 1. ZKPK-a za postavljanje branioca o javnom trošku.
21. Drugo, Vrhovni sud je utvrdio da je neosnovan navod podnosioca zahteva da je jedan branilac zastupao dvojicu osuđenih. S tim u vezi, Vrhovni sud je pozivajući se na spise predmeta obrazložio da podnosilac zahteva i L.P. nisu angažovali branioca u krivičnom postupku pred Osnovnim sudom. Vrhovni sud je podsetio da su po okončanju krivičnog postupka pred Osnovnim sudom, podnosilac zahteva i L.P. podneli zajedničku žalbu protiv prvostepene presude i da je podnosilac zahteva u postupku pred Apelacionim sudom angažovao kao branioca advokata [A.R.], koji je na sednici veća Apelacionog suda *“izjavio da ostaje pri žalbi i navodima izjavljene žalbe”*. S tim u vezi, Vrhovni sud ocenjuje da: *“nije postojala mogućnost da se zajednička žalba obojice osuđenih smatra nedozvoljenom jer su oni svojom voljom sastavili takvu žalbu. S druge strane, advokat kojeg je kasnije, u fazi drugostepene sednice, angažovao samo jedan od osuđenih, konkretno osuđeni [podnosilac zahteva], nije imao drugu mogućnost osim da podrži izjavljenu žalbu. On nije bio u situaciji da “razdvoji*

žalbu” i ne može se smatrati da je on, u suprotnosti sa odredbom člana 55. ZKPK-a branio obojicu osuđenih“.

22. Treće, Vrhovni sud je i u vezi sa navodom podnosioca zahteva o zameni zatvorske kazne novčanom kaznom utvrdio da je taj navod takođe neosnovan. s tim u vezi, Vrhovni sud je ocenio da *„mogućnost zamene kazne zatvora do 6 meseci novčanom kaznom predstavlja mogućnost koja se daje sudu koji je izrekao kaznu, odnosno prvostepenom sudu“*. Vrhovni sud se u ovom slučaju pozvao na član 47. KZK-a koji propisuje: *„Sud može, uz pristanak osuđenog lica, kaznu zatvora do šest (6) meseci zameniti novčanom kaznom“*. Po oceni Vrhovnog suda, *“[...] ova mogućnost zamene kazne je diskreciono pravo suda jer nije zakonski imperativ i drugo, pruža se samo prvostepenom sudu, a ne i sudu više instance“*.

Navodi podnosioca zahteva

23. Podnosilac zahteva tvrdi da je osporena presuda Vrhovnog suda doneta uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagaranovanih članom 21. [Opšta načela], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata] i članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP, članom 11. UDLJP i članom 14. MPGPP, kao i članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.
24. Podnosilac u svom zahtevu konkretno navodi kao u nastavku teksta.
25. Prvo, prema rečima podnosioca zahteva mogućnost ulaganja zajedničke žalbe ne postoji, odnosno, po njegovim navodima, takvo pravno sredstvo nije predviđeno odredbama ZKPK-a.
26. Drugo, prema navodima podnosioca zahteva, pretresu veća Apelacionog suda prisustvovao je zastupnik podnosioca zahteva *“koji je ostao u svemu pri zajedničkoj žalbi”*. S tim u vezi, podnosilac zahteva tvrdi da je ovo u suprotnosti sa članom 55. stavom 1. ZKPK-a, koji predviđa da: *“U krivičnom postupku branilac ne može da zastupa dvoje ili više okrivljenih lica u istom predmetu [...]”*.
27. Treće, u vezi sa nalazom Apelacionog suda da je zahtev za zamenu zatvorske kazne novčanom kaznom neblagovremen, podnosilac zahteva navodi da je taj nalaz neodrživ i u tom pogledu precizira da odredbama ZKPK-a *“nije utvrđeno kada treba podneti zahtev”*. S tim u vezi, podnosilac navodi da restriktivno tumačenje odredaba ZKPK-a predstavlja povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
28. Četvrto, podnosilac zahteva tvrdi da mu je povređeno „pravo na odbranu“, odnosno kako navodi podnosilac zahteva: *„pravo na efikasnu odbranu u krivičnim predmetima, imajući u vidu posebno garancije o pravu na zaštitu, kao načina očuvanja interesa pravde i garantovanja jednakosti stranaka kao osnovnog principa u krivičnom postupku“*. S tim u vezi, podnosilac zahteva navodi: *„posebno je bitno da okrivljeni bude jednak sa državnim tužiocem koji predstavlja optužujući organ, a što se izražava principom jednakosti stranaka*

u krivičnom postupku“. Podnosilac zahteva dalje naglašava: „*pravo okrivljenog da ima branioca u krivičnom postupku je apsolutnog karaktera i kao takvo predstavlja obavezu za državu da obezbedi advokata odbrane u svim slučajevima za okrivljenog*“.

29. U pogledu ovog navoda, podnosilac zahteva se poziva na načelo „jednakosti stranaka“ u krivičnom postupku, te podvlači da je to načelo zagarantovano članom 6. EKLJP, članom 11. UDLJP i članom 14. MPGPP. U tom kontekstu, podnosilac zahteva navodi da je „pravo na odbranu“, odnosno pravo na besplatno postavljanje advokata razvijeno kao standard i u okviru sudske prakse ESLJP-a. Podnosilac zahteva nastavlja naglašavajući da je „[...] ovaj standard koji je izrazio ESLJP, obavezan i za sudove na Kosovu, tako da okrivljeni ne samo da treba da ima određenog advokata odbrane, nego postoje i dužnosti koje advokat odbrane izvršava efektivno“. Prema navodima podnosioca zahteva, sud mora imati aktivnu ulogu i voditi računa o tome da okrivljeni imaju „adekvatnog zastupnika u krivičnom postupku“.
30. Što se tiče gore navedene tvrdnje o povredi prava na odbranu, podnosilac zahteva naglašava da je pravo na angažovanja branioca o javnom trošku predviđeno i odredbama ZKPK-a. U tom kontekstu, podnosilac zahteva se poziva i na član 9. ZKPK-a, koji propisuje: „*Okrivljeno lice i državni tužilac u krivičnom postupku imaju status ravnopravnih strana, osim ako u ovom zakoniku nije drugačije određeno*“. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva tvrdi da su mu povređena prava na odbranu koja su zagarantovana i članom 384. stav 2. tačka 1. ZKPK-a. Shodno tome, podnosilac zahteva zaključuje da je u krivičnom postupku koji je sproveden pred Osnovnim sudom povređeno njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP. U tom kontekstu, podnosilac u svom zahtevu pominje i načela koja su ustanovljena u okviru sudske prakse ESLJP-a, ne precizirajući, odnosno ne pominjući nijedan konkretan predmet u okviru sudske prakse ESLJP-a koji bi bio primenljiv u njegovom slučaju.
31. I na kraju, što se tiče osporene presude Vrhovnog suda, podnosilac zahteva takođe navodi da je Vrhovni sud samo površno razmotrio „proceduralne povrede“, te da uopšte nije razmatrao i bavio se njegovim navodima o povredama iznetim u njegovom zahtevu za zaštitu zakonitosti. Podnosilac zahteva u tom kontekstu navodi da je Vrhovni sud pogrešno protumačio činjenice i zakon, i da su kao rezultat toga povređena njegova prava zagarantovana članom 21. [Opšta načela], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.
32. Podnosilac zahteva pozivajući se konkretno i na sudsku praksu ESLJP-a, odnosno predmet *Tatishvili protiv Rusije*, predstavka br. 1509/02, presuda ESLJP-a od 22. februara 2007. godine, stav 58 i predmet *Hadjianastassiou protiv Grčke*, predstavka br. 12945/87, presuda ESLJP-a od 16. decembra 1992. godine stav 33, navodi da Vrhovni sud nije obrazložio svoju odluku.
33. Na kraju, podnosilac zahteva predlaže Sudu da usvoji njegov zahtev i poništi: presudu Osnovnog suda PKR. br. 649/2016 od 23. avgusta 2017. godine,

presudu Apelacionog suda Kosova PA1. br. 1110/2017 od 21. novembra 2017. godine i presudu Vrhovnog suda Kosova PML. br. 36/2018 od 30. aprila 2018. godine.

Relevantne zakonske odredbe

Krivični zakonik Republike Kosovo br. 04/L-082

Član 47. Zamena zatvorske novčanom kaznom

Sud može, uz pristanak osuđenog lica, kaznu zatvora do šest (6) meseci zameniti novčanom kaznom.

Zakonik o krivičnom postupku Republike Kosovo br. 04/L-123

Član 9. Ravnopravnost strana u postupku

- 1. Okrivljeno lice i državni tužilac u krivičnom postupku imaju status ravnopravnih strana, osim ako u ovom zakoniku nije drugačije određeno.*
- 2. Okrivljeno lice ima pravo i može da daje izjave o svim činjenicama i dokazima koji ga okrivljuju i da iznese sve činjenice i dokaze koji mu idu u prilog. Lice ima pravo da zatraži od državnog tužioca da pozove svedoke u njegovo ime i ima pravo da ispita svedoke optužbe ili da traži da oni budu ispitani, kao i pravo na prisustvo i ispitivanje svedoka odbrane, pod istim uslovima koji važe za svedoke optužbe.*
- 3. Oštećena strana ima pravo i dozvoljeno joj je da daje izjave o svim činjenicama i dokazima koje se tiču njenih prava i da daje izjave o svim činjenicama i dokazima. Oštećeno lice ima pravo da ispita svedoke, unakrsno ispituje svedoka i da zatraži od državnog tužioca da pozove svedoke.*
- 4. Ako državni tužilac odluči da su tokom istrage prikupljeni dovoljno dokaza za glavni pretres, državni tužilac će pripremiti optužnicu i izneti činjenice i dokaze na kojima zasniva optužnicu.*

Član 55. Ograničenja u zastupanju branioca

- 1. U krivičnom postupku branilac ne može da zastupa dvoje ili više okrivljenih lica u istom predmetu. Branilac ne može da zastupa pravno lice i fizičko lice u istom predmetu, izuzev kada je fizičko lice jedino lice koje poseduje i rukovodi tim pravnim licem i zaposlen je u tom pravnom licu.*
- 2. Okrivljeno lice može da ima do tri (3) branioca, a smatra se da je pravo na odbranu ostvareno kada u postupku učestvuje jedan od njih.*
- 3. Ako okrivljeno lice ima više od jednog branioca, jedan branilac se određuje kao glavni branilac okrivljenog lica, a ako okrivljeno lice to ne učini, nadležni sudija određuje glavnog branioca.*

Član 57.
Branilac u slučajevima obavezne odbrane

1. Okrivljeno lice mora imati branioca u sledećim slučajevima obavezne odbrane:

1.1. od prvog saslušanja ako je nemo, gluvo ili pokazuje znake duševnog oboljenja ili duševne poremećenosti zbog čega nije u stanju da se samo uspešno brani;

1.2. na saslušanju za sudski pritvor i sve vreme dok se nalazi u sudskom pritvoru;

1.3. od podizanja optužnice, ako je optužnica podignuta protiv tog lica za krivično delo za koje je propisana kazna zatvora u trajanju od najmanje deset (10) godina; i

1.4. za postupak po vanrednim pravnim lekovima ako je okrivljeno lice nemo, gluvo ili pokazuje znake duševnog oboljenja ili druge duševne poremećenosti ili kada mu je izrečena doživotna kazna zatvora;

1.5. Okrivljeno lice mora imati branioca u svim slučajevima kada okrivljeno lice pregovara o sporazumu za priznanje krivičnog dela za koje je predviđena kazna zatvora od godinu dana ili duža zatvorska kazna ili doživotna kazna zatvora.

2. Ako u slučaju obavezne odbrane okrivljeno lice ne angažuje samo branioca, a niko drugi ne angažuje branioca u njegovo ili njeno ime u skladu sa članom 53 stav 8, ovog zakonika, sudija za prethodni postupak ili drugi nadležni sudija postavlja po službenoj dužnosti branioca o javnom trošku. Ako je branilac postavljen po službenoj dužnosti posle podizanja optužnice, okrivljeno lice se o tome obaveštava u isto vreme kada mu se uručuje optužnica.

3. Ako okrivljeno lice u slučaju obavezne odbrane ostane bez branioca u toku postupka, a samo ne angažuje drugog branioca, sudija pojedinac ili predsednik pretresnog veća ili nadležni organ koji vodi prethodni postupak postavlja po službenoj dužnosti novog branioca o javnom trošku.

4. Pravno lice nema prava da mu se dodeli branilac o javnom trošku.

Član 58.
Branilac o javnom trošku, kada odbrana nije obavezna

1. Ako nisu ispunjeni uslovi za obaveznu odbranu, okrivljenom licu se na zahtev postavlja branilac o javnom trošku ako:

1.1. postoje uslovi za obaveznu odbranu i krivični postupak se vodi za krivično delo za koje je propisan zatvor u trajanju od osam (8) ili više godina; ili

1.2. je u interesu pravde, nezavisno od predviđene kazne, branilac dodeljen osumnjičenom ili okrivljenom licu na zahtev lica ako ono nije finansijski sposobno da plati troškove svoje odbrane.

2. Okrivljeno lice mora pre prvog ispitivanja da bude poučeno o svom pravu na branioca o javnom trošku iz prethodnog stava.

3. Zahtev za postavljanje branioca o javnom trošku prema stavu 1. ovog člana može da bude podnet tokom celog toka krivičnog postupka. Predsednik suda ili nadležni organ koji postupa u prethodnom postupku odlučuje o zahtevu i imenuje branioca. Ako policija ili državni tužilac odbije

zahtev okrivljenog lica da mu se imenuje branilac o javnom trošku, okrivljeno lice može da se žali sudiji za prethodan postupak.

4. Pre imenovanja branioca o javnom trošku u skladu sa ovim članom, okrivljeno lice popunjava izjavu u kojoj navodi svoje imovinsko stanje i izjavljuje da ne može da priušti branioca.

Prihvatljivost zahteva

34. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, utvrđene Ustavom, dalje precizirane Zakonom i propisane Poslovníkom.

35. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

36. Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane članovima 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji utvrđuju:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.

[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”.

37. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu Vrhovnog suda Kosova Pml. br. 36/2018 od 30. aprila 2018. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je takođe naglasio svoje navode o onim pravima i slobodama za koje tvrdi da su povređena sudskim odlukama u skladu sa uslovima propisanim članom 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokom utvrđenim u članu 49. Zakona.
38. Pored toga, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane pravilom 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika utvrđuje da:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

39. Sud na početku podseća da podnosilac zahteva navodi da je osporena odluka doneta uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagwarantovanih članom 21. [Opšta načela], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP, članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.
40. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva u celini svog zahteva pred Sudom ponavlja iste navode koje je predočio i u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti. Sud primećuje da podnosilac zahteva u pogledu osporene presude u suštini navodi (i) da je podnosiocu zahteva tokom vođenja krivičnog postupka pred Osnovnim sudom povređeno pravo na odbranu i taj navod povezuje sa jednakošću oružja u krivičnom postupku i (ii) da Vrhovni sud nije obrazložio konkretne navode podnosioca zahteva u vezi sa krivičnim postupkom sprovedenim pred Osnovnim i Apelacionim sudom, a koji su precizirani u njegovom zahtevu za zaštitu zakonitosti.
41. Prema tome, Sud u nastavku navod podnosioca zahteva u pogledu prava na odbranu i prava na obrazloženu sudsku odluku će razmotriti u svetlu procesnih garancija zagwarantovanih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, koje su detaljno tumačene sudskom praskom ESLJP-a, u skladu sa kojom je Sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava zagarrantovana Ustavom.

1. Što se tiče navoda o povredi prava na odbranu

42. Član 30 [Prava Optuženog] stav 5. Ustava, propisuje:

Svako ko je optužen za krivično delo uživa sledeća minimalna prava:

[...]

(5) pravo na branioca kojeg odabere, da slobodno komunicira sa istim i, ako nema dovoljno sredstava, ovu pomoć dobije besplatno;

[...]

43. Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] stav 6. Ustava, propisuje:

6. *Besplatna pravna pomoć će se omogućiti svim licima koja za to nemaju dovoljno sredstava, ako je takva pomoć neophodna za obezbeđivanje efikasnog pristupa pravdi.*

44. Član 6. stav 3 c) EKLJP predviđa da:

*“3. Svako ko je optužen za krivično delo ima sledeća minimalna prava:
(...)*

c) da se brani lično ili putem branioca koga sam izabere ili, ako nema dovoljno sredstava da plati za pravnu pomoć, besplatno dobije branioca po službenoj dužnosti kada interesi pravde to zahtevaju”.

1.1. Osnovna načela u pogledu prava na odbranu prema sudskoj praksi ESLJP-a

45. ESLJP je u svojoj sudskoj praksi ponavljao da “[...] *premda po svojoj prirodi nije apsolutno, pravo svakog pojedinca koji se tereti za krivično delo na efikasnu odbranu posredstvom branioca jedna je od osnovnih odlika pravičnog suđenja*” (vidi predmete ESLJP-a *Salduz protiv Turske* [VV], predstavka br. 36391/02, presuda od 27. novembra 2008. godine, stav 51, *Dembukov protiv Bugarske*, predstavka br. 68020/01, presuda od 28. februara 2008. godine, stav 50, *Ibrahim i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV], predstavke br. 50541/08, 50571/08, 50573/08 i 40351/09, presuda od 13. septembra 2016. godine, stav 255).

46. Prema sudskoj praksi ESLJP-a, član 6. stav 3. tačka c sadrži tri različita prava: (i) braniti se sam; (ii) uz pomoć branioca po sopstvenom izboru i (iii) uz besplatnu pravnu pomoć advokata (vidi predmet *Pakelli protiv Nemačke*, predstavka br. 8398/78, presuda od 25. aprila 1983. godine, stav 31).

47. Imajući u vidu kontekst konkretnog slučaja, Sud će se u nastavku pozvati na sudsku praksu ESLJP-a u pogledu prava braniti se sam i prava na besplatnu pravnu pomoć.

Što se tiče prava braniti se sam

48. Prema ESLJP-u, pravo braniti se sam nije apsolutno zagarantovano. Da li će se optuženom dozvoliti da se brani sam ili će mu se dodeliti advokat zavisi od domaćeg zakonodavstva na snazi, odnosno pravila nadležnog suda. U ovom slučaju, države ugovornice uživaju polje svoje slobodne procene i u boljem su položaju da odaberu sredstvo koje se savetuje unutar sopstvenog sudskog sistema kako bi se garantovala prava odbrane (vidi predmet *Correia de Matos protiv Portugala* [VV], predstavka br. 56402/12, presuda od 4. aprila 2018. godine, stav 122).

49. U tom pogledu, ESLJP je takođe ocenio da se optuženi može odreći svog prava na pomoć advokata. Međutim, pre nego što se za optuženog može reći da se implicitno, svojim ponašanjem, odrekao tako važnog prava koje proističe iz člana 6. EKLJP, potrebno je dokazati da je on mogao razumno predvideti posledice svog ponašanja (vidi predmet *Pishchalnikov protiv Rusije*, predstavka br. 7025/04, presuda od 24. septembra 2009. godine, stav 77).

Što se tiče prava na besplatnu pravnu pomoć

50. Prema sudskoj praksi ESLJP-a, pravo na besplatnu pravnu pomoć podleže dvama uslovima (vidi predmet *Quaranta protiv Švajcarske*, predstavka br. 12744/87, presuda od 24. maja 1991. godine, stav 27, *Caresana protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 31541/96, odluka o neprihvatljivosti od 29. avgusta 2000. godine). Prvo, optuženi mora dokazati da nema finansijskih mogućnosti (vidi gore navedeni predmet *Caresana protiv Ujedinjenog Kraljevstva*). Drugo, države ugovornice su dužne da pružaju pravnu pomoć samo “kada to nalažu interesi pravde”, koji se moraju proceniti uzimajući u obzir činjenice u predmetu u celini (vidi gore navedeni predmet *Quaranta protiv Švajcarske*, predstavka br. 12744/87, presuda od 24. maja 1991. godine, stav 27).
51. U nastavku, ESLJP, u slučajevima kada odlučuje o kriterijumu “kada nalažu interesi pravde” da se optuženom omogući besplatno pravno zastupanje, uzima u obzir i neke dodatne kriterijume, uključujući ozbiljnost krivičnog dela i težinu kazne o kojoj je reč. U principu, ESLJP je ocenio da kada preči lišenje slobode, interesi pravde zahtevaju pravno zastupanje (vidi predmet *Benham protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV], predstavka br. 19380/92, presuda od 10. juna 1996. godine, stav 61; vidi i gore citirani predmet *Quaranta protiv Švajcarske*, stav 33). Kao dodatni kriterijum ustanovljen od strane ESLJP-a je složenost predmeta (vidi gore citirani predmet *Quaranta protiv Švajcarske*, stav 34) i lična situacija optuženog (*Zdravko Stanev protiv Bugarske*, predstavka br. 32230/04, presuda od 6. novembra 2012. godine, stav 38).

1.2. Primena gore navedenih načela u okolnostima konkretnog slučaja

52. Sud podseća na navod podnosioca zahteva, koji ističe da je u krivičnom postupku pred Osnovnim sudom povređeno njegovo pravo na odbranu. U vezi sa ovom tvrdnjom, podnosilac zahteva u svom navodu, pored tvrdnje o povredi prava na odbranu, posebno pokreće i pitanje “postavljanja branioca o javnom trošku”.
53. S tim u vezi, podnosilac zahteva zaključuje da je u krivičnom postupku sprovedenom pred Osnovnim sudom povređeno njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP. U tom kontekstu, Sud podseća da se podnosilac u svom zahtevu dosledno poziva na načela ustanovljena u sudskoj praksi ESLJP-a, ne navodeći, odnosno ne pominjući nijedan konkretan predmet ESLJP-a koji bi bio primenljiv u njegovom slučaju.
54. Prvo, što se tiče “prava imati branioca”, ovaj navod podnosioca zahteva je po prvi put istaknut u njegovom zahtevu za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom. Vrhovni sud je osporenim presudom, pozivajući se na zapisnik o prvom saslušanju od strane Osnovnog suda [P. br. 649/2016 od 27. oktobra 2016. godine], utvrdio da podnosilac zahteva u postupku pred Osnovnim sudom nije imao branioca i da je o njegovom pravu na branioca prethodno obavešten od strane Osnovnog suda. U nastavku, Vrhovni sud je pozivajući se ponovo na gore navedeni zapisnik o pravom saslušanju utvrdio da je podnosilac zahteva izjavio da će se u postupku koji je sproveden protiv njega braniti bez branioca.

55. U tom kontekstu, Sud takođe podseća na ocenu Vrhovnog suda koji je razmotrio i pitanje obavezne odbrane. Pri svojoj proceni, Sud je pozivajući se na zakonske kriterijume utvrđene u članu 57. [Branilac u slučajevima obavezne odbrane] stav 1 ZKPK-a i okolnosti podnosioca zahteva, utvrdio da nisu ispunjeni zakonski kriterijumi za dobijanje obavezne odbrane. Kao rezultat toga, Vrhovni sud je utvrdio da Osnovni sud nije učinio povrede odredaba krivičnog postupka, navodeći da „*Shodno članu 57. st. 1 ZKPK-a okrivljeno lice mora imati branioca u slučajevima obavezne odbrane od prvog saslušanja ako je nemo, gluvo ili pokazuje znake duševnog oboljenja ili duševne poremećenosti zbog čega nije u stanju da se samo uspešno brani; na saslušanju za sudski pritvor i sve vreme dok se nalazi u sudskom pritvoru; od podizanja optužnice, ako je optužnica podignuta protiv tog lica za krivično delo za koje je propisana kazna zatvora u trajanju od najmanje 10 godina i kada okrivljeno lice pregovara o sporazumu za priznanje krivičnog dela za koje je predviđena kazna zatvora od najmanje godinu dana*“.
56. Prema tome, na osnovu opštih načela ustanovljenih u praksi ESLJP-a u pogledu prava braniti se sam i ocene Vrhovnog suda, koju je ocenu zasnovao na okolnostima konkretnog slučaja i relevantnim odredbama krivičnog postupka, Sud ocenjuje da su navodi podnosioca zahteva o povredi njegovih prava na branioca, garantovanih članovima 30 i 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, očigledno neosnovani.

Što se tiče navoda o “pravo na angažovanje branioca o javnom trošku”

57. U nastavku, u pogledu navoda podnosioca zahteva o “pravu na angažovanje branioca o javnom trošku” Sud podseća na ocenu Vrhovnog suda koji je pozivajući se na član 58. [Branilac o javnom trošku, kada odbrana nije obavezna] stav 1. ZKPK-a, takođe utvrdio da nisu ispunjeni zakonski kriterijumi propisani ovom odredbom za angažovanje branioca o javnom trošku. Vrhovni sud je na osnovu okolnosti slučaja obrazložio da: u krivičnom postupku koji je sproveden protiv podnosioca zahteva nije propisana kazna zatvora u trajanju od osam godina ili teža kazna, da u slučaju podnosioca zahteva interesi pravde nisu zahtevali da mu se postavi branilac o javnom trošku, bez obzira na propisanu kaznu i da podnosilac zahteva nije dokazao da nije finansijski sposoban da plati troškove svoje odbrane.
58. U tom kontekstu, Sud primećuje da su glavni kriterijumi u pogledu prava na besplatno pravno zastupanje utvrđeni u sudskoj praksi ESLJP-a i ugrađeni i u odredbe ZKPK-a, odnosno kriterijum finansijske nesposobnosti za plaćanje i “*kada interesi pravde zahtevaju*” angažovanje branioca o javnom trošku razmotreni i ocenjeni i od strane Vrhovnog suda. Pored toga, Vrhovni sud je takođe ocenio i dodatni kriterijum u pogledu visine propisne kazne u krivičnom postupku, gde je u slučaju podnosioca zahteva propisana kazna u krivičnom postupku koji je sproveden protiv njega manja od osam (8) godina.
59. Shodno tome, Sud, uzimajući u obzir navode podnosioca zahteva i činjenice koje je on predočio, i na osnovu opštih načela ustanovljenih u praksi ESLJP-a, koji je naglasio da pravo imati branioca nije apsolutno pravo i da se to pravo mora tumačiti u skladu sa relevantnim zakonodavstvom na snazi i konkretnim

okolnostima u slučaju, ocenjuje da su tumačenje i obrazloženje Vrhovnog suda zasnovani na zakonu i utemeljeni na činjenicama iznetim pred ovim Sudom.

60. Stoga, Sud nalazi da su navodi podnosioca zahteva o povredi njegovog prava na odbranu, koje je sastavni element prava na pravično i nepristrasno suđenje zagaranatovanog članom 30. i 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, očigledno neosnovani.

2. Što se tiče navoda o neobrazloženosti sudske odluke

61. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni sud samo površno razmotrio „proceduralne povrede“, te da uopšte nije razmatrao i bavio se njegovim navodima o povredama iznetim u njegovom zahtevu za zaštitu zakonitosti. U tom kontekstu, podnosilac zahteva podvlači da pravo na pravično i nepristrasno suđenje obuhvata i pravo na obrazloženu odluku.
62. U vezi sa ovim navodom, Sud se poziva na praksu ESLJP-a, koji je ocenio da iako vlasti uživaju značajnu slobodu u izboru odgovarajućih sredstava kako bi se osiguralo da njihovi pravosudni sistemi postupaju u skladu sa zahtevima iz člana 6 (1) EKLJP, njihovi sudovi bi trebalo da „pokažu sa dovoljno jasnoće razloge na kojima su zasnovali svoje odluke“ (vidi *Hadjianastassiou protiv Grčke*, predstavka br. 12945/87, presuda ESLJP-a od 16. decembra 1992. godine, stav 33; vidi, takođe, slučaj Suda KI97/16, podnosilac „IKK Classic“, presuda od 9. januara 2018. godine, stav 45, i vidi slučaj KI143/16, podnosilac *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. maja 2018. godine, stav 54).
63. U skladu sa praksom ESLJP-a, Ustavni sud Kosova je naglasio da iako sudovi nisu obavezni da se bave svim navodima iznetim od strane podnosioca, oni ipak moraju da razmatraju navode koji su suštinski za njihove slučajeve (vidi *mutatis mutandis* gore navedeni slučaj Suda KI97/16, podnosilac *IKK Classic*, presuda od 9. februara 2016. godine, stav 53).
64. Shodno tome, Sud ponavlja da pravo na dobijanje sudske odluke u skladu sa zakonom, uključuje i obavezu da sudovi daju razloge za svoje odluke, kako na proceduralnom tako i u materijalnom nivou (vidi *mutatis mutandis* gore navedeni slučaj Suda KI97/16, podnosilac *IKK Classic*, presuda od 9. februara 2016. godine, stav 54).
65. U slučaju podnosioca zahteva, Sud prvo primećuje da je Vrhovni sud odbio kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podneo podnosilac zahteva. Kao rezultat navoda koje je podnosilac zahteva izneo u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti, Vrhovni sud je svoje obrazloženje o utvrđenju da su navodi podnosioca zahteva neosnovani zasnovao na odredbama krivičnog postupka i Krivičnog zakonika.
66. Prvo, što se tiče konkretnih navoda podnosioca zahteva o tome da odredbe ZKPK-a ne predviđaju mogućnost ulaganja „zajedničke žalbe“, pretresu veća Apelacionog suda prisustvovao je advokat podnosioca zahteva koji je ostao u svemu pri „zajedničkoj žalbi“. U tom kontekstu, Sud podseća na obrazloženje Vrhovnog suda koji naglašava da „[...] nije postojala mogućnost da se zajednička žalba obojice osuđenih smatra nedozvoljenom jer su oni svojim

voljom sastavili takvu žalbu. S druge strane, advokat kojeg je kasnije, u fazi drugostepene sednice, angažovao samo jedan od osuđenih, konkretno osuđeni [podnosilac zahteva], nije imao drugu mogućnost osim da podrži izjavljenu žalbu. On nije bio u situaciji da „razdvoji žalbu“ i ne može se smatrati da je on, u suprotnosti sa odredbom člana 55. ZKPK-a branio obojicu osuđenih”.

67. Drugo, u vezi sa navodom da u odredbama ZKPK-a nije utvrđeno kada treba podneti zahtev za zamenu zatvorske kazne novčanom kaznom, Vrhovni sud je pozivajući se na član 47. KZK-a potvrdio i nalaz Apelacionog suda, obrazlažući da ova mogućnost zamene kazne predstavlja diskreciono pravo prvostepenog suda koji je izrekao kaznu.
68. Na osnovu napred navedenog, Sud nalazi da je presuda Vrhovnog suda Pml. br. 36/2018 od 30. aprila 2018. godine, jasna i adresira navode koje je podnosilac zahteva izneo u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti.
69. Stoga, Sud smatra da su zaključci Vrhovnog suda izvedeni nakon detaljnog razmatranja svih argumenata koje je izneo podnosilac zahteva. Kao rezultat toga, Sud ocenjuje da obrazloženje koje je dao Vrhovni sud ispunjava standarde za obrazloženu odluku koji su razrađeni iznad.
70. U slučaju podnosioca zahteva, Sud primećuje da on u svojim navodima iznetim pred Sudom pokreće uglavnom pitanja zakonitosti.
71. U tom smislu, Sud naglašava da nije njegov zadatak da se bavi greškama u zakonu koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može oceniti zakon koji je doveo dotle da redovni sud donese jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud „četvrtog stepena“, što bi imalo za rezultat prekoračenje granica postavljenih u njegovoj nadležnosti. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi predmet *García Ruiz protiv Španije*, ESLJP, br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28, i vidi, takođe, slučaj KI70/11, podnosioci zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
72. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje, Sud naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21, i vidi, takođe, slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).
73. Stoga, na osnovu napred navedenog, navoda koje je izneo podnosilac zahteva i okolnosti koje je predočio, Sud, oslanjajući se i na standarde ustanovljene u svojoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dokazao i nije dovoljno potkrepio svoje tvrdnje da su postupci pred redovnim sudovima na bilo koji način bili nepravilni ili proizvoljni

i da mu je osporenom presudom povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagaranтовано članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.

74. Na kraju, podnosilac zahteva takođe navodi i povredu člana 21. [Opšta načela], člana 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i člana 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.
75. Što se tiče navoda o povredi članova 21, 22. i 54. Ustava, Sud primećuje da je podnosilac zahteva samo pomenuo ove članove Ustava ne pružajući objašnjenja kako i u kojim okolnostima su ove ustavne odredbe povređene. Dok sto se tiče navoda o povredi člana 53. Ustava, koji izričito utvrđuje da se osnovna prava i slobode zagaranтовane Ustavom moraju tumačiti u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a, Sud podseca se predmeti ESLJP-a na koje podnosilac u svom zahtevu pozvao kao na predmete koji su primenljivi na njegov navod o neobrazloženosti sudske odluke Sud se tim predmetima bavio prilikom razmatranja i ocene njegovog navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP u celini ove odluke.

Zaključak

76. U zaključku, a na osnovu prethodno izloženog, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje da su relevantni postupci koje su sprovedi redovni sudovi na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni i da su osporenim odlukom povređena prava i slobode zagaranтовane Ustavom i EKLJP (vidi, *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
77. Shodno tome, Sud utvrđuje da zahtev podnosioca ne ispunjava uslove prihvatljivosti propisane Poslovníkom jer je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, s obzirom na to da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o povredi ustavnog prava i da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepio svoju tvrdnju o ustavnoj povredi.
78. Shodno tome, Sud dolazi do zaključka da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i da se mora proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovníka.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika, dana 18. decembra 2019, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatifi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi